

ana mănescu
alter. ego.

HERG BENET
PUBLISHERS

Colecția $\sqrt{7}$

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2014

© 2014 Ana Mănescu

© 2014 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Copertă: ©2014 The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MĂNESCU, ANA

alter.ego. / Ana Mănescu. - București : Herg Benet, 2014

ISBN 978-606-8530-03-1

821.135.1-31

Tipărit în România

Ana Mănescu

alter.ego.

HERG BENET
PUBLISHERS

hey you, out there on your own, sitting naked by the phone...¹

Se impregnează în pielea ta, pe retină, în timpane, se ascund în atomii tăi și se țin cu toată forța de tine, se agață ca să nu uiți niciodată. Și, într-adevăr, îți vei aminti cu claritate tot ceea ce te-a schimbat: melodiile care au devenit fiori sau anotimpul care a rămas în istorie ca fiind al tău și al lor, al oamenilor care și-au transmutat esențele în tine printr-o simplă atingere. Și prin metamorfoza aceasta ești în sfârșit un întreg și înțelegi vibrațiile geniilor care au su-pus cea mai magnifică artă.

A început toamna trecută, cu un gest oarecare, așa cum debutează adeseori lucrurile mari. Reciteam același paragraf, dincolo de care nu puteam trece. Am închis laptopul poate prea tare. A tremurat de câteva ori. Am făcut-o și eu. Când ne-am liniștit, m-am ridicat de la birou, m-am dus în cămară și am aruncat pe raftul de sus cutia care mirosea a cireșe amare și fragmentul putrezit care-mi rodea esența. Apoi, învelită într-o pătură veche, am așteptat primăvara.

1. Pink Floyd – Hey you

La sfârșitul lui aprilie m-am trântit pe fotoliul albastru. Am pus cana pe masa de sticlă – dacă aveam alt ceai, jur că nu mă atingeam de cutia aia – și am început să scot cărți din etajeră. Dar toate îmi scăpau printre degetele neîndemânaticе. Frustrată, mi-am aprins o altă țigară și toată stângăcia mâinilor mele s-a preschimbat în fîresc. Am devenit una cu gestul acesta, semn clar că fumez prea mult. Mi-am pus laptopul pe picioare și am deschis un document nou.

Adevărul e că deseori stau trează toată noaptea și aproape de răsărit nu se mai simte diferența dintre ceața de afară și cea din cameră. Existența mea este dereglată, în discrepanță cu restul lumii. Îmi încep ziua după prânz și o închei mereu în zori, când fumez pe balcon cu soarele meu mahmur și încă înfrigorat. Mă răzvrătesc împotriva prezentului și a sistemului și a oricărui lucru care a distrus potențialul unei lumi pe placul meu.

Mă uit dimineață după dimineață în oglindă și îmi amintesc că sunt nesăbuită. Dar mai bine mă culc decât să mă duc la cursul de la 8, decât să deschid computerul și să citesc știrile pe net, decât să ies și să îmi amintesc că prefer să fiu singură. Mai bine dorm, decât să mă enervez.

Și așa ajunge facultatea o prioritate doar în sesiune. Și deși sunt dependentă de tehnologie, tot o detest, tot mă întreb dacă nu cumva am fi mai liberi fără ea. Și chiar dacă iubesc Bucureștiul, mi-e silă de regulile, tabuurile și contradicțiile lui, de oamenii lui îngrădiți.

Nu știu când și cum am ajuns să fiu paralelă cu epoca mea, dar are probabil de-a face cu nemulțumirea iremediabilă, adânc înrădăcinată în sufletele contemporane. Cred că am fost prinși cu toții în valul rapid al evoluției și ne-am

învârtit de atâtea ori încât am amețit. Am uitat cu desăvârșire că fericirea se găsește în cele mai simple noțiuni, nu în bani, case, mașini, cârpe de firmă, prestigiu și privilegii sociale.

Nu mai avem aer să respirăm de câte lucruri încercăm să strângem în jurul nostru.

Și fără aer cum poți trage din țigară?

Cum te poți săruta?

Cum poți râde?

Cum poți iubi?

Cum poți trăi așa?

Poate că exagerez. Stabilitatea materială este o necesitate, da, dar ce spun este că îmbogățirea nu trebuie să devină scopul primordial. Decât să mă complac, mai bine mă izolez, exacerbez protestul pentru noțiunea pierdută a beatitudinii și îi ascult pe învățații care ne spuneau să ne expunem visele, căci universul ne va ajuta să le concretizăm. Și ce fel de ființă ar putea visa exclusiv la averi materiale, când tot ce contează stă ascuns în iubire, prietenie și arta de a fi?

Dar ce să știm noi, generația digitală, care avem tot ce ne trebuie pe computere? De ce ne-ar păsa că începem să ne transformăm în mașini? Câți ani ne-am pierdut oare în fața monitoarelor? Desigur, ne umplem timpul în fiecare zi și pare puțin, firesc, o metodă de a ne amuza... până când ne vom trezi într-o dimineață și vom descoperi că suntem prea bătrâni și prea slăbiți ca să mai putem apăsa butonul de pornire. Cum ne vom mai irosi viețile atunci?

Măcar o parte dintre noi mai avem copilăria cu creioane colorate. Noi ne jucam pe străzile dintre blocuri până când urlau mamele de la balcon că era gata masa. Dar restul au crescut pe computere și rețele de socializare. La

numai doișpe ani, ei distrug spontaneitatea din poze în Photoshop și reduc prietenii la cei cu care se joacă RPG-uri online și cu care își dau commenturi pe Facebook. Da, lumea evoluează. Și e normal. Dar nu mai există inocență. Abia au intrat în generală și deja se mozelesc pe holuri. Odioasă exprimare, cu atât mai mult cu cât este potrivită. Acelea nu sunt săruturi. Ce să înțeleagă ei la vârsta la care noi ne jucam flori, fete și băieți în curtea școlii, iar sticlucă ne făcea să roșim când îl pupam pe obraz pe cel care ne plăcea? Noi până și-n liceu tremuram înainte de un sărut. Erau speciale și erau simțite.

Nu mai există pic de romantism, pentru că încep să fie infectați de mici.

Și toți am devenit paranoici, influențabili, programați, panicați, intoxicați, mutilați.

Avem prea mulți amici doar pe net.

Sexul e peste tot, doar suntem animale și ne bazăm pe instincte. Și își pierde cumva farmecul.

Ești comercial? Ești artist! Nu mai contează cum cânti, cum scrii, cât timp ești pe primele pagini ale ziarelor de scandal. Lumea e un bălci, iar valorile sunt luate în derâdere.

Ai ceva de spus? Nu te vinzi, nu te conformezi? Atunci luna aceasta alege între mâncare și țigări.

Iar iubirea? E doar în capul tău. Visele sunt stupide. Societatea vrea roboți, profit, progres, realizări.

Azi trebuie să avem ce vrem, să vrem mai mult, să profităm. Am uitat cum să dăm, cum să vrem și ce avem. Mă întreb dacă mai facem lucruri bune. Nici măcar nu merg atât de departe încât să mă gândesc la altruism. Mă limitez la a mă întreba, la a Te întreba când ai făcut ultima oară ceva bun pentru tine?

Sun Tzu spunea că „întreaga artă a războiului e bazată pe înșelătorie” și că „invincibilitatea constă în apărare, iar șansele de victorie în atac.” Așa că am devenit toți strategii și nu mai are nicio importanță că ne facem treaba prost. Arta războiului nu este totuna cu arta de a fi, dar noi am interpretat greșit și am exagerat, cum suntem obișnuiți să o facem, iar acum am devenit una cu măștile noastre.

Trebuie să ne mai odihnim, să ne relaxăm, să lăsăm garda jos. Suntem simultan prea defensivi și prea ofensivi. Paranoici. Instabili. Ne lipsesc cu desăvârșire echilibrul și puterea de selecție.

Cât despre relații, este cert că nu au fost niciodată simple, dar parcă înainte mai exista curajul. În zilele noastre este penibil să îi spui că îl iubești. Și de ce să o faci când există mii de joculețe psihice, mii de cărți despre cum să-ți falsifici fericirea și să-ți manipulezi aproapele? Sinceritatea e demodată. Ferească Ăl de sus! Cum să știi exact cum stau lucrurile, cum să nu îți complici existența cu scuze, minciuni, iluzii, psihologi și calmante?

Refuz să cred că succesul – mai ales în prietenie și iubire – se rezumă la manipulare și anticiparea mișcărilor oponentului. Cum dracului să pornim de la premisa că oamenii din jur sunt doar dușmani care trebuie puși la locul lor, subjugați, transformați nu în aliați, ci în păpuși de lemn pe care să le manevrăm după bunul plac? Atât de narcisiști am ajuns, atât de aroganți încât să îi considerăm pe toți ceilalți inferiori nouă? Sau suntem de fapt covârșiți de toate regulile și miturile urbane despre cum trebuie să ne purtăm pentru a obține ceea ce dorim și, mai ales, despre ce aspirații sunt acceptabile conform societăți? Atât de copleșiți suntem încât am ajuns niște frustrați nesiguri și lipsiți de speranță? „E mai multă îndoială în inimile noastre decât dragoste.”

E tragic că V. a avut dreptate când mi-a spus-o într-o sâmbătă târzie, iar eu m-am revoltat.

Oare tu nu vezi că nu mai știm să trăim, nu mai știm să ne oprim, că suntem mâncați de vii de frica de „a fi”? Nu mai arătăm urme de slăbiciune, implicit de iubire. Căutăm să fim în trend, așa că fiecare își ține creierul curat, curat, îl spală neîncetat. Jos cu visele mizerabile! Jos cu iluziile jegoase! E timpul să ne tragem uniformele pe noi și să ne grăbim. Suntem prea materialști, superficiali, calculați, limitați. Nu mai știm să fim spontani, să ne îndrăgostim, să ne bucurăm și să apreciem. Nu cred că mai știm cum să iubim, fără să amestecăm dragostea cu teama de singurătate sau cu nevoia de subzistență, ori, chiar mai rău, cu lăcomia. Suntem egocentriști, egoiști, orgolioși și lași, iar Eu, egoismul, mândria și fuga nu își au locul în iubire.

Azi scriem noi cu literă mică și Eu cu majusculă, indiferent de locul lor în propoziție.

noi suntem nefericiți, dar măcar Eu sunt mai bine decât restul.

Refuzul era adânc în mine. Ca dorința pentru o lume măcar acceptabilă. Ca roșul din apa fierbinte – și îmi beam ceaiul cu silă, amintindu-mi cum am ascuns cutia în cămară cu câteva luni în urmă și știind acum de ce am făcut-o. În seara aceea am vorbit prima oară cu el. Și am râs, fiindcă Pink Floyd îmi tot striga în urechi și era atât de ușor să mi-l imaginez pe V. stând gol lângă telefon. 11:11 PM în colțul monitorului. Primul meu gând a fost: o să-l chem la mine și mă voi revolta din nou. Pare un gest oarecare, dar deseori acestea declanșează momentele mari. Iar în minte îmi tot apăreau cuvinte și încercam să scap de ele, îmi scuturam capul, dar se repetau,

din ce în ce mai obositoare, mai zgomotoase, mai clare. Vibrații. Se impregnează. Retină. Timpane. Atomi. Să nu uiți. Fiori. Esențe. Metamorfoză. Se impregnează. Să nu uiți. Metamorfoză. Atomi. Esențe. Vibrații. Cea mai magnifică artă. Magnifică artă. Artă. Artă.

Artă, ce artă, dom'le? Mi-am aprins un Kent lung, apoi am continuat să scriu.

Poate că sunt din alt secol, cum mi-a spus, râzând de naivitatea mea. Poate că îmi irolesc timpul. Sau poate că prin faptul că refuz să mă complac sunt una dintre ultimele noastre speranțe și m-am născut exact când trebuia. Vreau Intensitate, vreau Fericire, vreau să fim Noi, chiar dacă la final din Noi rămân doar poveștile. Măcar o să am despre ce scrie.

Numele meu este Sonnja. Sunt vicioasă, singură, răzvrătită și mizerabilă. Fericirea e doar o chestiune de oportunitate. Așa că m-am înconjurat de oameni loiali, inteligenți, amuzanți, liberi, un cerc restrâns de persoane care știu cum să trăiască. Dar dincolo de toate, m-am înconjurat de oameni care știu cum să iubească. Noi vom schimba lumea. Suntem cei care vibrează. Stărnim valuri, uragane și cutremure, dar merită. Sau cel puțin asta am crezut toți la început.

Sunt instabilă, haotică și tind să deformeze adevărul. Dar numele meu înseamnă înțelepciune, mă bazez pe faptul că asta te va induce în eroare, deci mă vei asculta când îți spun că iubirea adevărată trebuie reinventată și readusă la cunoștința lumii întregi: iubirea pentru El sau Ea, pentru prietenii care au devenit parte din tine, pentru artă. Și cea pentru tine – mai ales cea pentru Tine, ființa întreagă căreia nu îi este teamă să Existe.

one night trip

În muzică și în iubire sunt numai senzații unice; cu toată ființa îți dai seama că ele nu se vor mai putea reîntoarce și regreți din tot sufletul viața de fiecare zi la care vei reveni după ele.

(Emil Cioran – *Cartea amăgirilor*)

23:23. și ne-a rămas doar vara.

*N-a fost nimic din ce-a putut să fie,
Și ce-a putut să fie s-a sfârșit...
N-a fost decât o scurtă nebunie*

(Ion Minulescu – *Romanță negativă*)

A fost ca un trip foarte prost. Ca un atac de panică nesfârșit. În fiecare dimineață mă trezeam transpirată și gâfâind, de parcă aș fi fugit toată noaptea. De fapt alergasem toată clasa a 12-a. Mama încerca să mă agațe cu gheare lungi și să mă lege de birou cu sfori făcute din părul ei vâlvoi. Tata strângea în mână cravașa-amenințare-din-copilărie. Iar profii, cu diriga în frunte, agitau torțe și furci și aruncau cu manuale după mine, urlând mereu.

Spre sfârșitul lui iunie nu mai aveam energie. Nu mai puteam să fug. Eram udă flească și alunecam tot timpul. Mă dureau urechile, iar panica îmi intra în plămâni mai adânc decât aerul. Și mă blocam, întinsă pe covor, intoxicată de mirosul markerelor și sufocată de foile cu scheme. Dar nu frica era cea mai rea, ci dorul.

Ce m-a doborât a fost revelația sfârșitului. Și am început nu să lacrimiez ușor, nu să plâng, ci să bocesc isteric.

M-am trezit în mijlocul clasei, legată cu zeci de ațe. Știam că nu sunt suficient de rezistente, că le voi rupe pe toate, dar îmi părea cumva rău pentru trecuturile posibile pe care le-am ratat când am înfășurat în jurul meu trei sfori groase. M-am lăsat târâtă la parter și mi s-a rupt geanta chiar în dreptul caloriferului nostru. Am cules de pe jos amenzile pe care le-am luat într-a 10-a pentru „iubăreală” și „chiul în grup”. Am ridicat un caiet și am vrut să facem un ultim joc pe o foaie de la sfârșit. În schimb, am recitat toate versurile melodiilor-fiori și ale prietenului Nichita și ale romanțelor lui Minulescu. Mi-am pus apoi rochia de bal și mi-am îmbătat sforile cu șampanie furată. Pe urmă, cu bleul Lazărului atârnat de robe negre, ne-am plimbat pe toate aleile Cișmigiului și l-am trezit și l-am terorizat cu toate amintirile noastre. Să nu ne uite niciodată.

Tot timpul am plâns în hohote. Ce importanță au însă câteva ațe, când sforile mele nu se mai pot desface? A fost suficient să mă uit o clipă la Thèa, Rin și Petra ca să mă calmez. Ele rămân. Magia rămâne. Și, deși încă nu o știam, Vara aceea urma să rămână.

A fost tare ușor odată ce am reușit să trag aer în piept. Puțin poluat, uscat, cu o urmă de nicotină, dar complet lipsit de panică. A durat două săptămâni, iar rutina a fost chiar simplă: somn, mâncare, țigări, scheme și mult văitat. Examenele sunt prea grele, Ministerul Educației e de căcat, planetele sunt aliniate prost pentru zodia mea, dar și pentru ale fetelor, na coincidență! Ar fi fost nefiresc dacă nu am fi încercat să învinuim pe oricine altcineva pentru amânările noastre.

Singura pauză adevărată pe care o luam era pe la cinci dimineața, când mă suna Petra ca să îi țin de urât. Se ducea să-și ia țigări și, pentru zece minute, fumam fără să mă grăbesc.

Dar ea ajungea acasă prea repede, iar aerul începea să se încingă în secunda în care închideam telefonul. Și apoi pierdeam noțiunea timpului. Transpiram și fără să mă mișc. Era mult prea cald, prea puțin timp, prea stresant. Credeam sincer că urma să explodez și să mă împrăștiu peste toate cărțile și pe toți pereții.

Examenele s-au terminat mai devreme decât ne așteptam. S-a sfârșit prea curând și ritualul felicitărilor din partea întregului neam și al promisiunilor deșarte: *Da, o să facem reuniuni de clasă în fiecare an, da, o să vorbim mult.*

Știam însă că din liceu vor rămâne doar Magia și începuturile. Visele de-a dreptul absurde, nu? Iubirile, idealurile și drogurile. Minciunile albe și nopțile albe. Hohotele de râs cu Rin, isterice și obosite, când stăteam pe jos în fața clasei din pod, pe un hol atât de îngust încât parcă era pus la mișto acolo. Fiecare loc din liceu în care cel puțin una dintre noi a plâns. Clasa a 11-a și drumurile zilnice până la Madgearu – pentru zece minute de holbat la câte o feblețe neștiutoare. Prima beție, într-un pub de lângă Lazăr, și treapta casei de lângă, care își va aminti mereu tristețea noastră. Prima țigară cu adevărat simțită, pe un pod sinistru din Bușteni, cu Petra dărdâind lângă mine. Cum, în loc să chiulim în Cișmigiu, ne târam epuizate până în Crângași, la Thèa. Clasa a 12-a și caloriferul de la parter de pe care nimeni nu va reuși să ne șteargă amprente.

playlist.

hey you, out there on your own, sitting naked by the phone... [*Pink Floyd – Hey you*] 5

one night trip

23:23. și ne-a rămas doar vara. [<i>Evo – Ziua de după</i>]...15	
23:43. and I've had recurring nightmares that I was loved for who I am. [<i>Muse – Hoodoo, Emeric Imre – Condamnare la toamnă</i>] 24	
23:57. cosmogonie. [<i>Anouk – Margarita Chum, Pink Floyd – Time</i>] 36	
01:00. minutele din fața ușii lui 46	
01:07. romeo and juliet. [<i>Damien Rice – Accidental Babies, The Killers – Romeo and Juliet</i>] 49	
01:57 stockholm syndrome. [<i>Muse – Stockholm Syndrome</i>] 60	
02:02. metamorfoze. [<i>Muse – Thoughts of a Dying Atheist</i>] 67	
02:59. 3 dimineața nu există 85	
03:01. losing my religion. [<i>R.E.M. – Losing My</i>	

<i>Religion]</i>	92
03:59. leoaică tânără	113
04:00. k a fost mereu soluția. [<i>Alphaville – Forever Young</i>]	119
07:23. eu sunt cea pe care nu o cauți. [<i>Pink Floyd – Coming Back to Life, Pink Floyd – Shine On You Crazy Diamond, Muse – Starlight</i>]	132

addict

11:11. blackout. [<i>Muse – Blackout</i>]	143
11:04. prolog	159

happy(?)ending

11:11. sfântul valentin a fost primul alcoolic anonim. [<i>Placebo – Protege-moi</i>]	163
11:23. sonnja e dependentă de k. [<i>Something Corporate – Konstantine</i>]	168
11:25. ultimele ore ale sfântului valentin. [<i>Emeric Imre – Jurământ</i>]	174
11:47. castelul de hârtie al sfântului valentin. [<i>Placebo – The Movie on Your Eyelids</i>]	183
16:15. într-o dimineață n-ai să mă mai găsești. [<i>Pink Floyd – Wearing the inside out; Vama Veche – Ana</i>]	192
20:23. happy!ending. [<i>Augustana – Boston</i>]	204

www.hergbenet.ro
www.libraria.hergbenet.ro

Herg Benet Publishers

Bun de tipar: februarie 2014. Apărut: 2014.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghelia 22,
sector 2, București, România.
E-mail: editor@hergbenet.ro

Tipărit în România.

HERG BENET
PUBLISHERS

*Numele meu este Sonnja. Sunt vicioasă, singură,
răzvrătită și mizerabilă.*

*Noi vom schimba lumea. Suntem cei care vibrează.
Stărnim valuri, uragane și cutremure, dar merită.
Sau cel puțin asta am crezut toți la început.*

Printre cărți, tripuri, flashback-uri, eșecuri, iluzii,
idealuri, țigări, vin, iarbă, un fort din cuburi de
zahăr impregnate cu acid, metamorfoze, felinare care
dansează, Muzica goală, fluturi, uragane, sex, dragoste,
prietenie și artă, mesajul este simplu: păstrează-ți esența
și iubește. În ordinea asta.

www.hergbenet.ro

ISBN 978-606-8530-03-1

9 786068 530031 >